

Eglė Kačiulytė

***

Ji visada yra šalia.
Net ir tada, kai norisi šaukti,
kalbėti tik akimis ir siela.
Ji miega su manimi, svajoja ir verkia.
Šviesoje ji atrodo daug gražesnė. Ji moka
šypsotis, todėl myliu ją kaip seserį,
kuri visada pakloja lovą ir išverda arbatos.
Ji moka mane išvaduoti iš liūdinčio miesto
ar grietine kvepiančio kaimo.
Ji laikė mano ranką ir tada, kai aš miriau,
kai merkėsi mano akys ir šalo kojos.
Žinau, kad visada beprotiškai troško
kvėpuoti, bet sunkiam kelyje ją dusino,
degino karščiu, vertė klykti.
Ji kentėjo, todėl dabar daug daugiau supranta.
Dėl to ji mano sesuo, mano sielos draugė,
dėl to ji – KNYGA.

Rumba

Su tavim liūdna net kvėpuoti, o ką jau kalbėti apie arbatos gėrimą...
Tavo taksi nuvažiavo!
Aš tavęs nelydėsiu, pareisi pats.
Aš nebenoriu, kad prievartautum mane.
Man skauda. Todėl ir liūdna.
Aš nekenčiu tavęs,
tavo ausų kvapo, tavo čepsėjimo, tavo muzikos,
nes tu mane išprievartavai.
Aš liksiu tau drauge, bet išeinu kartu su naktim.
Palieku tau savo cigaretes.
Nors tiek, prievartautojau.

Vėl dešimt minučių

Dešimt minučių ir nė žodžio daugiau.
Mano sielos rėmai sukalti iš prievartos,
Melo, sekso, agonijos ir degtinės.
Rėmai sulūžo. Juos reikia taisyti.
Tačiau ar dešimt minučių yra išeitis ?
Kur tu ? Kur tu, mano sielos mokytojau ?
Neduok man pasigailėjimo,
Nei lašo lietaus akyse...
Išbrauk mane iš sąrašo,
sudegink gimimo liudijimą...
Manęs neturėjo būti.
Mano gyvenimo pilotas mirė.
Jį supjaustė tik per dešimt minučių...

***

Žadėjau sau, kad skrisiu aukščiau už visus –
be skausmo ir be jausmo.
Užtraukiau dūmą ir išgirdau sielos kauksmą:
- Skrisk dar aukščiau ! Nėkvėpuok, tik skrisk !
Pažiūrėjau į kalendorių, bet ten išvydau ne mėnesį ar dieną,
o savo širdį. Ji verkė... Bet pro ašaras garsiai sušuko:
- Galiu vadinti tave svajone ?!
Tylėjau, nes mano siela šaukė dar smarkiau už širdį.
Nusispjoviau ir apsidairiau, tada suspaudžiau sparnus,
bet po ilgų bandymų pakilti – nepakilau !
Prisiminiau, kad liko ant stalo
nepaliesiti mamos ruošti pusryčiai.
Todėl nebeskridau.
Amen...

Ne man

Ar galiu aš kada nors neištvert?
Ar galiu išverkt save?
Ar galiu tyliai tyliai šliaužt žeme?
Aš nesipainiosiu.....
Netrukdysiu....
Paaukokit lašelį laimės. Gaila?
Visi po mažą lašelį ir aš skraidysiu, mylėsiu, vėl gyvensiu,
juoksiuos, apkabinsiu brangius žmones, tikėsiu priešais.
Galiu ir naivuoje tapt, bent jau apgaut tą, kas galės iš naujo mokyt.
Akivaizdu.....
Taip toli eiti nėra ko. LAIMĖS- nėra! MEILĖS- nebeliko!
TIKĖJIMO šviesiu rytojumi- nulis! SĖKMĖ kažkas atėmė!
Dovanojo tik daug tamsaus alaus ir dar tamsesnę liūną, kuris šypsosi tik man.
Vidinė mirtis, degtinė, dūmai ir ugnis.....
Tegu jie mane pasiima, jei aš tikrai niekam nebereikalinga!

MENO.....pauzė

Aš gera mokinė: nepakantumą aplinkai įsisavinau.
Esu nebūtina.
Esu įtariamoji.
Esu narkomanė - dažnai svaiginuosi poezija.
Mane kankina nemiga.
Mėgaujuosi ilgomis akistatomis su mirusiais.
Mano žaizdos atviros.
Esu ištikta šlykščios dabarties - be jokio ryšio.
Siela klykia, kaip prievartaujama paauglė.

Visa tai atnešė 2006 pavasaris.

Kažkam

Mano vietą jau kažkas užėmė. Prieš tris minutes, o gal prieš dieną.
Kažkas jau kalbėjo už mane, kažkas mokėsi ar tylėjo.
Kažkas gyveno mano gyvenimą!
Kažkas geria mano sultis, rūko mano cigaretes, bet skauda, ne kažkam, o man!
Jausti tenka ne kažkam, o man, mirs juk ne kažkas, o aš...
Bandžiau parašyti laišką kažkam. Be raidžių, ir voką išmest ne pašto dėžėj.
Bet kažkam buvo neįdomu, kažkas net neskaitė!!!!
Kažkas įžūliai naudojasi net mano vardu.
Kažkas sapnuoja net mano sapnus. Kažkas jau braunasi į mane.....
Pagalvojau.....KAŽKAS be manęs juk niekas,
be manęs KAŽKAS negalėtų viso šito patirti!!!
Be to supratau, kad KAŽKAS niekad nesinaudos mano lytimi!

Ankstus rytas.

Atsibudau. 2006 kovo 1d.

Šviesu

Pamenu -
rūpestingas žvilgsnis, kambariai, kvepiantys kakava ir prideginta kiaušiniene.
Pamenu -
jos rankos raukšlėtos tarsi duona; rankos nubraukdavo nuo mano mažos kaktos visas nakties
baimes.
Pamenu -
ant baltų pagalvių suguldyti neskaičiuoti avinėliai, mažyčiai, gal būt cukriniai, Cvirkos
užauginti.
Pamenu -
sena girgždanti, metalu kvepianti lova....AUKLĖS ji buvo.
Pamenu -
ryto atspindžius - kibire su vandeniu... tai - AUKLĖS.
Pamenu -
švilpė vėjas tuščiam butely iš Smetonos laikų... AUKLĖS, turbūt.
Pamenu -
gegutė neduodavo ramybės, neva valandas skaičiuodavo... AUKLĖS.
Pamenu -
subtilią jos sielą, linkusią niekad neverkt.
Pamenu -
ir balą, už tvarto, kur buvau prasmegusi.
Karalystė tai mano šviesi - vaikystės, o gal mirties...

2006 balandis

Iš 2003 metų kovo "MUMUARU"

Kodėl aš ten turiu eiti, jei durys užrakintos?
Einu tam, kad išeičiau, kad vėtra kauptų gaisrą mano mintyse!
O kur atėjo mano kojos? Neįėjau tenai? Pas tave?
Palydėk mane. Bijau. Pabandyk išgydyti mane savo rankomis,
meile ir akimis, nes man liko gyventi tik devynis žodžius.
Pasek man pasaką, kol užsimerks mano tuščios akys.
Matau, kad stengiesi...Šokolado?
Pasiimk iš spintelės.
Kol nueisi, aš spėsiu numirti.
Mirtis sukūrė mane, aš - sukursiu mirtį.
Tada dar žiemos akys į mane žiūrėjo,
ištirpusios.